

Fattigudvalg gennem en længere Arrække har været oppebaaret af Formanden for dette Udvalg." Men saa hedder det i Svaret: "I denne Anledning skulde man tjenstlig bede Byraadet tilkendegivet, at der intet høves at erindre imod, at der som Medhjælp for Udvalget eller dets Formand af Kommunens Kasse udredes et af Byraadet dertil bestemt Beløb, men at dette Beløb hverken i det hele eller for en Del kan anvendes til dermed at vederlægge Udvalgets Formand eller andre af Byraadets Medlemmer for det dem i Kommunens Anliggender paahvilende Arbejde, hvorimod der udenfor Byraadets egen Midte maa antages de fornødne Medhjælper, hvem Beløbet da kan komme til Gode." Man har altsaa her et fuldstændigt analogt Tilfælde, idet hverken Byraadets Fattigudvalgs Formand eller andre af Raadets Medlemmer har Lov til at oppebære noget Vederlag, men det har derimod Medhjælperen. Jeg vil henstille til det eventuelle Udvalg, som faar med Sagen at gøre, om Loven ikke burde udstrækkes ogsaa til Købstæderne, saaledes, at der ikke blev tænkt paa Landkommunerne alene. Vi have jo ogsaa Købstæder, som danne en Undtagelse fra det almindelige. Det have vi f. Eks.ovre paa Bornholm. I Allinge og Sandvig Kommune er der en Købmand, som er Formand og tillige Borgmester. Denne Kommune havde i 1880 et Folketal af 1,425 Menneſter, jeg antager nu, det er et Par Tusinde, og senere er der kommet et meget stort Granitværk paa Hammeren, som skal indlemmes i Kommunen, hvorfor der i denne Kommune er meget at gøre. Jeg vilde derfor ogsaa finde det meget rimeligt, om det blev udstrakt til de Købstæder, som staa udenfor de almindelige Regler, og hvor man ikke har en justitsministeriel Embedsmand, der er ansat som Byraadsformand eller Borgmester. Med disse saa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget.

Ordføreren for Forslagsstillerne (S. C. Christensen): Ja, det kan jo kun være mig en Glæde, at saa mange Medlemmer her i Salen rejse sig for at give Tanten i dette Lovforslag deres Tilslutning. Jeg er overordentlig taknemmelig derfor. Den højtærede Minister har jo derimod nogle Indvendinger mod Forslaget. Han henviste til Landkommunallovens § 26 Litra D. om den Medhjælp, Kommunerne kunne saa til Sogneraadsformanden. Han henviste endvidere til, at Porto m. m. fik de jo. Ja, det er os alle velbekendt; det vide vi alle. Men naar den højtærede Ministe talte om,

at Forholdet var saaledes, at Stillingen burde være en Tillids- og Trosøst, og at Sogneraadsformændene bør nøjes med at saa alle deres Udgifter afholdte, saa kan det dog ikke være nok for Sogneraadsformændene. Tiden er jo for dem en Kapital, og mange mindre bemidlede ville aldeles ikke kunne være Sogneraadsformænd uden store Bekostninger, idet deres Tid gaar til Spilde. Dette er en Grund til, at Forslaget er fremkommet her. Hvad der gælder over for den højtærede Minister, gælder jo i det væsentlige ogsaa over for det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brodenhuis-Skæft). Han har jo de samme Grunde at fremsføre mod Forslaget, som den højtærede Minister havde. Han var bange for, at naar man gik til at give Sogneraadsformændene Løn, skulde der blive et Embede ud deraf, som skulde blive meget eftertragtet. Selv om det nu ogsaa blev saadan noget som en 3—400 Kr., tror jeg dog ikke, at det vil blive af den Slags Embeder, som ville blive meget eftertragtede. Men det ærede Medlem kan jo endvidere ikke vide noget om, hvorvidt det vil blive 3—400 Kr., thi dette ligger jo i Sogneraadens Hænder, og det muligt saa stærkt eftertragtede Embede kan en enkelt Mand ikke komme til at bestidde i længere Tid, end Kommunens Bølgere ville, i alt Fald ikke længere end i 6 Aar. Se Bølgernes efter disse 6 Aars Forløb, at den vedkommende Mand sidder for at nyde Lønnen og ikke for at gavne Kommunen, ville de sikkert ikke vælge ham igen. Jeg tvivler i det hele om, at selv om Bølgernes vilde give en Løn, der gik op til den store Sum af 3—400 Kr., vilde det have den Følge, at der blev Kapløb i Sognet mellem de dertil egnede om at vopnaa et saadant Embede. Jeg tror, at denne Frygt vil vise sig i det væsentlige at være ugrundet. Det ærede Medlem havde en anden Frygt, som jeg tror er endnu mere ugrundet, og det var den, at naar man gik til at lønne Sogneraadsformændene, vilde det snart vise sig, at ogsaa Medlemmerne af Sogneraadene vilde raabe paa Løn, og saa maatte vi ogsaa til at indrømme dem dette. Jeg er tværtimod overbevist om, at noget saadant vil ikke finde Sted. Det vil ikke gaa her, som det i Henhold til det gamle Ordssprog gaar andre Steder, at giver man først Fanden en Finger, tager han hele Haanden. Jeg tror ikke, at der er nogen Fare i saa Henseende. Dels ville Sogneraadsmedlemmerne ikke finde paa at forlange Løn, og dels og navnlig vil den offentlige Mening i Sognene ikke komme til at gaa i den Retning. Det ærede Medlem fra Svendborg Amts 7de